

SĄD APELACYJNY w LUBLINIE
II WYDZIAŁ KARNY
ul. Obrońców Pokoju 1
20-950 LUBLIN
tel. 81 45 23 370, fax 81 45 23 301
e-mail: w_karny@lublin.sa.gov.pl

Lublin, dnia 7 kwietnia 2021 r.
Sygn. akt II AKa 162/20

Pan radca prawny
Jacek Białas
Kancelaria Radcy Prawnego
ul. Wiejska 16
00-018 Warszawa

DORĘCZENIE
ODPISU ORZECZENIA SĄDU ODWOŁAWCZEGO Z UZASADNIENIEM

Sąd Apelacyjny w Lublinie II Wydział Karny doręcza Panu, jako pełnomocnikowi odpis wyroku tut. Sądu z dnia 10 lutego 2021 r. w sprawie sygn. II AKa 162/20 z uzasadnieniem dot. Nick Kitenda Dombe.-

Zał. odpis wyroku z uzasadnieniem.-

Z up. Kierownika Sekretariatu Wydziału

Starszy Sekretarz Sądowy

Maria Stachyra

WYROK**W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - sędzia	SA Elżbieta Józwiakowska (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Mariusz Młoczkowski
	SA Leszek Pietraszko
Protokolant	st. sekretarz sądowy Agnieszka Jarzębkowska

przy udziale prokuratora Beaty Syk-Jankowskiej

po rozpoznaniu w dniach 10 grudnia 2020 roku i 4 lutego 2021 roku

sprawy **Nick Kitenda Dombe ur. 28 listopada 1974 r. w Kinshasa, Demokratyczna Republika Konga, s. Patrice i Leonie**

o zasądzenie zadośćuczynienia za niesłuszne umieszczenie w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 26 lutego 2020 roku, sygn. akt II Ko 23/16

- I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;
- II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kwotę 288 (dwieście osiemdziesiąt osiem) złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków związanych z ustanowieniem w sprawie pełnomocnika;
- III. wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

Najoryginale właściwe podpisy
Sędzi. Kierownika Sekretariatu Wydziału
za zgodność z oryginałem
świadczy:

Sekretarz
M. Stachajko

**WZÓR FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO
(UK 2)**

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 162/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		1
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 26 lutego 2020r. II Ko 23/16		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
☒ oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
☐ oskarżyciel posiłkowy		
☐ oskarżyciel prywatny		
☐ obrońca obu oskarżonych		
☐ oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
☒ pełnomocnik wnioskodawcy		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
☐ na korzyść ☒ na niekorzyść	☒ w całości	
	☐ w części	☐ co do winy
		☐ co do kary
		☐ co do innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty		
<i>Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji</i>		
☐ art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

☐	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
☐	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
☒	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
☐	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
☐	art. 439 k.p.k.			
☐	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
☐	uchylenie		☒	zmiana
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW

Lp.	Zarzuty:
	<p>Błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mającego wpływ na jego treść.</p> <p>Zarzut z pkt 1 - skarżący upatruje źródła błędu w procedowaniu w zakresie ustalenia kwoty zadośćuczynienia w tym, że sąd poczynił ustalenia dotyczące negatywnych przeżyć wnioskodawcy, związanych z jego izolacją, wbrew zasadzie bezpośredniości oraz nie ustalił tym samym jaka jest jego aktualna sytuacja życiowa i majątkowa. To w ocenie skarżącego uniemożliwiało ustalenie jakiej wysokości zadośćuczynienie będzie odpowiednie.</p> <p>Stanowisko powyższe nie zasługuje na aprobatę.</p> <p>Uchybienie o jakim stanowi przepis art. 438 pkt. 3 kpk ma miejsce wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego - nie odpowiada zasadom prawidłowego rozumowania. Błąd może stanowić wynik niepełności postępowania dowodowego /błąd braku/, bądź określonych nieprawidłowości w zakresie oceny dowodów /błąd dowolności/. Może być zatem wynikiem nieznamomości określonych dowodów lub braku przestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ich ocenie /art./ 7 kpk/.</p> <p>Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku żadnej z powyższych form błędu nie ujawniła.</p> <p>Przede wszystkim, co warte zaakcentowania, sąd I instancji podjął starania zmierzające do przesłuchania wnioskodawcy, lecz z uwagi na fakt, że opuścił on terytorium Rzeczypospolitej Polskiej okazało się to niemożliwe.</p> <p>W kontekście omawianego aktualnie zarzutu należy zatem</p>

- zasadny
 częściowo zasadny
 niezasadne

sformułować pytanie czy autor apelacji kontestuje prawidłowość źródeł dowodowych, w oparciu o które sąd poczynił ustalenia odnośnie rozmiaru krzywdy, czy też treści w tychże dowodach zawarte.

Lektura argumentacji zawartej w uzasadnieniu apelacji wskazuje, że w istocie zachodzi pierwsza z wymienionych sytuacji. Oczywiście jest, iż bezpośrednio przeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony jest zawsze pożądane, już choćby z uwagi na możliwość zadania dodatkowych pytań, czy wyjaśnienia ewentualnych sprzeczności. Z drugiej zaś strony obowiązujące przepisy postępowania dopuszczają możliwość czynienia ustaleń faktycznych także w oparciu o inne źródła dowodowe – jak choćby dokumenty.

W sprawie niniejszej ustalenia Sądu Okręgowego, w przedmiocie rozmiaru negatywnych dla wnioskodawcy następstw izolacji, zostały poczynione w głównej mierze w oparciu o treści i ustalenia zawarte w opinii psychologicznej z dnia 24 VI 2016r., notatek z konsultacji psychologicznych przeprowadzonych dnia 21 IV 2016r. i 30 V 2016r. a przede wszystkim zeznań Nicka Kitenda zawartych w protokole przesłuchania z dnia 31 V 2016r.

Cytowane dokumenty posiadają taki status, że mogły zostać wprowadzone do procesu jako dowody; ich treści wskazują, że zawarto tam wszelkie okoliczności istotne z punktu widzenia ustalenia rozmiaru szkody wnioskodawcy. Część informacji pochodzi przecież bezpośrednio od niego.

O ile zatem ustalenia sądu nie pozostają w opozycji do powołanych dowodów, w sposób niewadliwy ocenionych – to nie sposób przyjąć iż miało miejsce uchybienie z art. 438 pkt 3 kpk.

Co również symptomatyczne – skarżący w wywiedzionym środku odwoławczym nie zawiera żadnych argumentów nakazujących zdyskredytowanie samych treści, a w następstwie faktów w oparciu o które sąd określił rozmiar szkody, akcentując wyłącznie zaniechanie bezpośredniego przesłuchania wnioskodawcy.

Bez znaczenia dla zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia pozostaje zarzut odnoszący się do konieczności poczynienia ustaleń w zakresie aktualnej sytuacji majątkowej wnioskodawcy.

Postulat poczynienia tego rodzaju ustaleń w realiach sprawy niniejszej wydaje się całkowicie iluzoryczny. Nadto – zasądzona kwota kształtuje się w ramach odpowiadających wysokości zadośćuczynienia orzeczanego w podobnych postępowaniach i nie sposób jej uznać za nadmiernie wygórowaną, zważywszy na przesłanki, które legły u podstaw jej ukształtowania. W tym stanie rzeczy odwoływanie się do potrzeby skonfrontowania jej z aktualną sytuacją Nicka Kitenda wydaje się zbędne.

Co do zarzutu z **pkt 2** – to również został on sklasyfikowany jako niezasadny.

Skarżący zarzuca wadliwe uznanie przez sąd, że wnioskodawca został niesłusznie umieszczony w Strzeżonym Ośrodku podczas gdy, w ocenie autora apelacji, okoliczność eliminująca możliwość izolacji ujawniła się dopiero podczas pobytu w nim - po przeprowadzeniu badania psychologicznego.

Z tym stanowiskiem nie sposób się zgodzić.

Przede wszystkim, ustalając istnienie przesłanki z art. 88 a ust. 3 pkt 2 ustawy z 13 VI 2003r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP należy czynić to wedle kryteriów zawartych w samej normie. Treść tego przepisu wskazuje dwa elementy determinujące zakaz izolacji – jest to stan psychofizyczny osoby, który może uzasadniać domniemanie że była poddana przemocy.

Na wstępie należy jedynie zaakcentować, że odpowiedzialność

odszkodowawcza Skarbu Państwa za niesłuszne pozbawienie wolności zawsze jest oparta na zasadzie ryzyka. Innymi słowy – nawet przy hipotetycznym przyjęciu, że owa „niesłuszność” ujawniła się w dalszym stadium izolacji – roszczeniem może być objęty cały okres. Analogiczna sytuacja ma miejsce w przypadku np. stosowania tymczasowego aresztowania i finalne uniewinnienia oskarżonego. Przecież wówczas owym momentem sankcjonującym bezprawność izolacji był dopiero ów wyrok – a uprawnienie do odszkodowania lub zadośćuczynienia dotyczy całego okresu pozbawienia wolności.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt sprawy niniejszej należy uznać, że decydujące znaczenie w cytowanej normie art. 88 a należy przyznać temu jej fragmentowi który stanowi o uzasadnionym domniemaniu możliwości poddania przemocy.

Zatem literalne brzmienie przepisu optuje za przyjęciem, że przeszkodą do umieszczenia danej osoby w izolowanym ośrodku nie jest jej stan psychofizyczny jako taki lecz ów stan jest punktem wyjścia dla rozważań czy zrealizowało się domniemanie o jakim stanowi cytowana norma.

Taka interpretacja wydaje się bowiem uprawniona zważywszy na ratio legis tego unormowania. Zakładając racjonalność ustawodawcy i posiłkując się zasadami humanitaryzmu - celem przepisu wydaje się być wyeliminowanie przypadków izolacji w ośrodkach dla cudzoziemców osób uprzednio doświadczających przemocy, dla których tego rodzaju detencja z oczywistych powodów zawsze stanowić będzie przeżycie traumatyczne.

W omawianym aktualnie aspekcie zasadna wydaje się próba definicji stanu psychofizycznego jako wyznacznika kondycji fizycznej i psychicznej człowieka. Analizowana wyżej norma nie nakłada obowiązku jego ustalania w drodze określonych procedur czy opinii. Tego rodzaju powinności nie sposób także wywieść z brzmienia przepisu art. 68 ust. 1 i 3 cyt. ustawy.

Zatem skoro akt prawny nie zawiera dyrektyw odnoszących się do tej przesłanki – to należy uznać, że stan psychofizyczny może być oceniany w oparciu w szerokie spectrum kryteriów.

Wielokrotna, konsekwentna i pochodząca od samego wnioskodawcy sygnalizacja, że był on poddawany przemocy, zgłoszona już na wstępie procedury której został poddany (czego nie kwestionuje także sam skarżący) – była niewątpliwie emanacją jego stanu psychofizycznego, a w szczególności oczywistych w jego sytuacji obaw związanych z pozbawieniem wolności.

Nie wymaga bowiem szerszego dowodzenia, że dla osoby, która doznała tego rodzaju przemocy, jaka była udziałem wnioskodawcy, umieszczenie w zamkniętym obiekcie, dozorowanym przez określone służby państwowe, musiała rodzić traumę i znaczne obawy o własne życie i zdrowie.

Skarżący akcentuje, że negatywna przesłanka detencji ujawniła się dopiero po umieszczeniu wnioskodawcy w ośrodku – nie wcześniej niż 21 IV 2016r.

Autor apelacji zdaje się przy tym pomijać, że po pierwsze – nie jest to równoznaczne, z przyjęciem, że ona dopiero wówczas zaistniała. Po wtóre – powyższemu rozumowaniu przeczy dokument sporządzony z rozmowy wnioskodawcy z pielęgniarką, jaka odbyła się w dniu 13 IV 2016r. (k.160) podczas której *expressis verbis* wskazał on niezwykle drastyczne formy przemocy, jakiej był poddawany.

Skoro zatem wnioskodawca kategorycznie zwracał uwagę na fakt stosowania wobec niego przemocy – to było to równoznaczne z tym, iż manifestował on w ten sposób swoje uzasadnione obawy, lęk przed izolacją itp. Te elementy zaś były składowymi jego stanu psychofizycznego. Ów stan wnioskodawcy został następnie pozytywnie zweryfikowany w drodze konsultacji psychologicznej, jaka

odbyła się w dniu 21 IV 2016r.

Już choćby tak nikły przedział czasowy pomiędzy datą wydania orzeczenia o umieszczeniu Nicka Kitenda Dombe w strzeżonym ośrodku, a ową konsultacją czyni uprawnioną tezę, że stan jaki stwierdzono u niego po rozmowie z psychologiem nie mógł znacząco odbiegać od stanu w jakim się znajdował w dacie zastosowania środka.

Powyższe czyni więc całkowicie niezasadnym postulat skarżącego odnośnie ewentualnego skrócenia okresu trwania niesłusznego umieszczenia w strzeżonym ośrodku, gdyż przyczyna je wykluczająca bezspornie istniała już w dacie wydania przez sąd pierwszego postanowienia. Nadto, co zostało już wyżej zasygnalizowane – odpowiedzialność Skarbu Państwa w zakresie odszkodowania opiera się na zasadzie ryzyka i ma ona zastosowanie w realiach rozpoznawanej sprawy.

Całkowicie irrelevantne z punktu widzenia prawidłowości rozstrzygnięcia pozostają argumenty skarżącego dotyczące okoliczności związanych z przekraczaniem granicy przez wnioskodawcę.

Odnosząc się do zarzutu zawartego w **pkt 3** apelacji – należy stwierdzić, że argumenty podniesione w tej materii są nietrafne.

Sąd I instancji, określając wysokość zadośćuczynienia, precyzyjnie wskazał jakie kryteria zadecydowały o wysokości zasądzonej kwoty. Skarżący w istocie nie wykazuje na czym polegała wadliwość procesu decyzyjnego sądu, ograniczając się do zaprezentowania własnej oceny określonych okoliczności – a to nie jest wystarczające dla uznania, że miał miejsce błąd w ustaleniach faktycznych.

Autor apelacji zdaje się ignorować fakt, że znaczna skala negatywnych i traumatycznych przeżyć wnioskodawcy wynika z treści zgromadzonych w sprawie dowodów, w tym o charakterze całkowicie obiektywnym – jak wyniki konsultacji psychologicznych. Potwierdzają one symptomy zaburzenia stresowego pourazowego, powodujące dolegliwe stany lękowe, koszmary. Zważywszy dodatkowo na relatywnie długi okres przebywania w ośrodku, czy panujące tam warunki, zbliżone do reżimu więziennego – kwota zadośćuczynienia nie wydaje się rażąco wygórowana.

Cytowane w apelacji judykaty, akcentujące subiektywny charakter szacowania krzywd, nie mogą stanowić argumentu przemawiającego za wadliwością procedowania z uwagi na brak przesłuchania pokrzywdzonego.

Procesowy aspekt powyższego został już omówiony na wstępie niniejszego uzasadnienia; co się natomiast tyczy możliwości oszacowania stopnia krzywdy w oparciu o inne dowody niż bezpośrednie przesłuchanie wnioskodawcy – to jest ona oczywista. Przecież w swych zeznaniach, złożonych w charakterze strony w postępowaniu o udzielenie mu ochrony międzynarodowej, Nick Kitenda Dombe wskazał formy przemocy jakiej był poddawany, natomiast z innych, powołanych wyżej dowodów, jednoznacznie wynika, że w związku z umieszczeniem w strzeżonym ośrodku zdiagnozowano u niego symptomy stresu pourazowego manifestującego się dotkliwym cierpieniem, czy nocnymi koszmarami.

Już tylko te powołane wyżej okoliczności, wbrew twierdzeniom autora apelacji, mogły stanowić podstawy dla oszacowania stopnia krzywdy, a w konsekwencji kwoty zasądzonego roszczenia.

Z uwagi na charakter negatywnych przeżyć wnioskodawcy i ich źródło – charakter całkowicie wtórny posiadają warunki w jakich był on pozbawiony wolności. Dla ustalenia stopnia krzywdy w przypadku Nicka Kitenda Dombe całkowicie wystarczającym był fakt, że był to

obiekt zamknięty, gdzie przebywał pod nadzorem umundurowanych funkcjonariuszy – a zważywszy na fakt, że sygnalizowane przez niego akty drastycznej przemocy miały miejsce właśnie w więzieniu w którym przebywał po aresztowaniu go z uwagi na udział w demonstracji – odczuwana przez niego krzywda musiała w oczywisty sposób ulec eskalacji.

Odnosząc się do argumentów oskarżyciela publicznego zawartych w piśmie procesowym z dnia 9 IV 2020r. – to zarówno fakt opuszczenia przez wnioskodawcę terytorium Polski jak i wynik postępowania o udzielenie mu ochrony międzynarodowej o jaką ubiega się on we Francji – pozostają bez wpływu na przedmiot niniejszego postępowania; takiego związku nie wykazuje także sam skarżący.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Pkt 1, 2 i 3 - brak stwierdzenia zarzucanego w apelacji uchybienia w procedowaniu tak w postaci błędu w ustaleniach faktycznych jak i innych posiadających wpływ na prawidłowość orzeczenia

Wniosek

O zmianę wyroku i oddalenie wniosku

- zasadny
 częściowo zasadny
 niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

uznanie zarzutów apelacji za niezasadne

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

1.	<i>Przedmiot utrzymania w mocy</i>	
	W całości	
	<i>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</i>	
	Nietrafność zarzutów apelacji	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	<i>Przedmiot i zakres zmiany</i>	
	<i>Zwięźle o powodach zmiany</i>	
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		☐ art. 35 § 1 k.p.k.
	<i>Zwięźle o powodach uchylenia</i>	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	☐ art. 437 § 2 k.p.k.
	<i>Zwięźle o powodach uchylenia</i>	

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	☐ art. 437 § 2 k.p.k.
	<i>Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia</i>	
4.1.		☐ art. 454 § 1 k.p.k.
	<i>Zwięźle o powodach uchylenia</i>	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
<i>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</i>	<i>Przytoczyć okoliczności</i>	

6. KOSZTY PROCESU

<i>Punkt : rozstrzygnięcia z wyroku</i>	<i>Przytoczyć okoliczności</i>
Pkt II i III	W oparciu o przepisy art. 554 § 4 kpk i § 11 ust. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 X 2015r. zasądzono na rzecz wnioskodawcy stosowną kwotę tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika.

7. PODPISY

Na oryginalne własne podpisy
Z up. Kierownika Sekretariatu Wydziału
Za zgodność z oryginałem

świadczy:

Starszy Sekre~~n~~ariusz Sądowy

M. Stachyra
Maria Stachyra

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
☐ na korzyść ☒ na niekorzyść	☒ w całości	
	☐ w części	☐ co do winy
		☐ co do kary
		☐ co do innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty		
<i>Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji</i>		
☐	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
☐	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
☐	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
☒	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
☐	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
☐	art. 439 k.p.k.	
☐	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
☐ uchylenie	☒ zmiana	